

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 28. Continuatio expeditionis sacræ inter Tartaros.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

Sæcul. XIV.
A.C. 1326.

§, XXVIII.

*Continuatio expeditionis sacræ inter
Tartaros.*

*Sup. lib. 91.
n. 16.*

*Vading.
1326. n. 2.*

Religio semper progressus in Tartarorum Imperio faciebat: ut docet epistola Andreae Perusini Fratris Minoris, quem Papa Clemens V anno 1307 cum sex aliis in Episcopos consecratis illam in regionem miserat ad iutum labores Fratris Joannis Moncorvini. Frater Andreas sua in epistola inscripta Custodi seu Guardiano sui cœnobii Perusini rem ita narrabat: Post multas defatigationes ac pericula tandem in primariam Magni Cans urbem Cambalum adveni cum Fratre Peregrino meo Collega in episcopatu, & individuo comite in itinere meo. Fluebat annus, ut opinor, 1308. Inauguravimus illic Archiepiscopum, nempe Joannem Moncorvinum, ex mandato summi Pontificis, & annos quinque circiter ibidem mansimus; recipientes interim imperatoriam pensionem, quæ vocatur Alafa, pro victu vestituque virorum octo. Alafa quotannis potest valere centum florenos aureos secundum æstimationem mercatorum Genuensium: & hanc pensionem Imperator tribuit Legatis Principum, bellatoribus, opificibus diversarum

verfarum artium, aliisque variorum ge-
nerum hominibus. Prætereo divitias **Sæcul. XIV.**
& magnificentiam hujus Principis, im- **A.C. 1326.**
mensam Imperii amplitudinem, populo-
rum frequentiam, numerum & magnitu-
dinem urbium, ac pulchrum ordinem re-
gni hujus, in quo nemo gladium sustol-
lere in alium audet. Longum nimis es-
set singula commemorare, ac fidem exce-
dere viderentur, cum ipse præsens vix
credere possim ea, quæ referri audio. Et
postea:

Prope Oceanum sita est urbs ingens:
Caiton Persica lingua dicitur. Ibi Ar-
menia matrona nobilis ac opulenta con-
didit templum decorum oppido & am-
plum, quod illa consentiente Archiepis-
copus esse cathedrale voluit, fatisque
dotatum concessit Fratri Gerardo Episco-
po, & Fratribus fociis. Is ergo primus
hanc tenuit cathedram: eratque unus
ex illis septem, quos Clemens V initiari
Episcopos jusserat. Andreas pergit:
Gerardo mortuo succedere me cupiebat
Archiepiscopus: & quia repugnabam,
Ecclesiam illam tribuit Fratri Peregrino:
qui cum eam pauculis annis rexisset, o-
biit anno 1322 postridie octavam S. Pe-
tri septima Julii. Anno fere quarto an-
te mortem ejus ob quasdam causas Cam-
bali non bene me habens curavi, ut A-
lafa seu stips imperatoria mihi obtinge-
ret

Sæcul. XIV.

A C 1326.

ret Caitone, quæ itinere hebdomadam trium circiter Cambalo distat: & cum octo equitibus, quos Imperator mihi comites adjunxit, magno cum honore illic me contuli. In sylva ducentis quinquaginta passibus ab urbe construxi templum cum omnibus locis regularibus pro Fratribus viginti duobus, & cum quatuor conclavibus, quorum quodvis sufficeret cuilibet Præfuli. Ibi continenter hæreo de stipe regia vivens. Magnam ejus partem in hoc ædificium impendi: ac nescio, an tam bella, & tam amœna solitudo in tota provincia nostra detur.

Paulo post obitum Fratris Peregrini accepi decretum Archiepiscopi, ut sedem Caitonensem caperam. Parui: & jam in urbem ac templum cathedrale venio; jam in solitudine ago, prout mihi lubet. Valetudine utor bona: & porro aliquot annis, quantam provecta ætas mea permittet, operam huic messi navare potero. Vasto in hoc Imperio versantur omnium orbis nationum, omnium sectarum homines: ac secundum suam cuique vivere licet: nam quilibet in ea consequi salutem posse creditur. Tuto ac libere verbi divini sementem spargimus: sed ætate agimus in Judæis & Saracenis. Falsorum Numinum cultores plurimi baptismum suscipiunt: at multi postea mores
Chri-

Christianos non exhibent. Quatuor no-
 strorum Fratrum ob Christianæ fidei pro-
 fessionem in India Saraceni diris sup-
 plicii affecerunt: unus ex iis in ardentem
 rogam magnum bis conjectus exiit sa-
 nus & incolumis: neminem tamen hoc
 miraculum adjunxit Christo. Illi erant
 Thomas Tolentinus, Petrus Senensis, Ja-
 cobus Patavinus, ac Demetrius frater
 laicus. Necati sunt anno 1322 primo A-
 prilis die Jovis ante sacra Ramalia: reli-
 quias eorum Tanaa, ubi sanguinem pro-
 fuderant, in alium Indiæ locum Polom-
 bam, seu Colombam nomine transtulit
 Frater Odoricus de Portu Favonio, qui
 eorundem martyrii historiam litteris man-
 davit.

Sæcul. XIV.
 A. C. 1326.

A-Boll. 1. Apr.
 to. 9. p. 50.

Frater Andreas Perusinus epistolam
 suam sic continuat: Hæc tibi omnia
 paucis narraui, ut ea per te resciscant a-
 lii. Non scribo Fratribus nostris Spiri-
 tualibus, nec præcipuis amicis meis, quia
 ignoro, quinam decesserint, & quinam
 sint superstites: proin, ut excusatum me
 habeant, oro. Omnibus salutem dico,
 me summopere commendans: & tu, mi
 Pater, commenda me Ministro & Custo-
 di Perusiæ, cunctisque reliquis Fratribus
 nostris! Omnes Episcopi sedi Cambali-
 næ obnoxii, quos Papa Clemens crea-
 verat, obierunt in pace; ac ego remansi
 solus. Fratres Nicolaus Bantherinus, &

Sæcul. XIV. *Andrucius Affifinas, aliusque Episcopus*
A. C. 1326. vitam posuere in primo aditu Indiae in-
 ferioris, & in regione crudelissima, ubi
 multi alii mortui sunt ac sepulti. Dabam
 Caitone an. 1326 mense Januario.

§. XXIX.

Concilium Marciacense.

to. II. Conc.
p. 747.
Gall. Chr.
p. 994.

Sup. lib. 89.
 §. 13.

Sub finem ejusdem anni nimirum die
 lunæ 8 Dec. Guilielmus Flavacurtius
 Archiepiscopus Auscitanus Marciaci sua
 in diœcesi concilium provinciale cum
 Suffraganeis suis habuit. Hic Præsul
 in Vexinensi agro diœcesisque Rothoma-
 genfi nobili natus genere, Vivarinus pri-
 mum, dein Carcaffonensis Episcopus Au-
 gustam Ausciorum per Collegii suffragia
 translatus fuit. At ista sedes diu vaca-
 verat. Postremus quippe Archiepisco-
 pus Amanixæus Armeniacensis e vita di-
 scesserat 11 Sept. an. 1318, postquam
 quinquaginta septem annis federat: &
 Guilielmus Flavacurtius ejus possessionem
 non prius cepit quam anno 1324 die
 dominico post festum S. Philippi sexto
 Maji.

c. 2. 3.

Hoc in concilio edebantur quinquaginta sex canones: in quibus observo sequentia. Proprii locorum Episcopi ad functiones sacras non admittant Clericos aut